

அவன் ஒரு வித்தியாசமானவன். தனது வாழ்நாளில் மட்டுமல்ல, மரணத்தின் பின்னும் வித்தியாசமானவன் என்பதை உணர்த்திவிட்டான். அவனது வாழ்நாள் அதிலும் போராட்ட வாழ்நாள் மிகவும் குறுகியதாக இருந்தாலும் வரலாற்று ஏடுகளில் அவனுக்கென்றொரு அத்தியாயம் எழுதப்பட்டு விட்டது.

எந்நேரமும் கள்ளமற்ற சிரித்த முகம். என்றும் துன்புறங்களுக்கு ஆட்படாத மனஉறுதி. ஒவ்வொரு கணநேரமும் சுறுசுறுப்பான செயல்பாடு. அவன்தான் ராதா. அவன் கால்கள் தவழ்ந்து திரிந்த பூமி இன்று எனது கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் இருக்கின்றது. சிரீலங்கா அரசின் கோரப்படியில் சிக்குண்டு தவிக்கும் திருகோணமலையின் எல்லைகிராமங்களில் ஒன்றுதான் திரியாய் எனும் அழகிய சிறு ஊர். அது தான் ராதா பிறந்து, தவழ்ந்து, வாழ்ந்து வளர்ந்த மண். மிகவும் வறுமையான குடும்பத்தில் பெற்றோரையும் ஒரேயொரு பெண் சகோதரியையும் பொறுப்பேற்க வேண்டிய நிலையில் ராதா இருந்தான். ஆம், அவன் வீட்டுக்கு ஒரேயொரு ஆண்மகன். ஆனால் அந்த நாட்களில் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்கக்கூடிய வயதை அடையாத அவன் அவ்வூர் பள்ளியில் கல்வி கற்று வந்தான்.

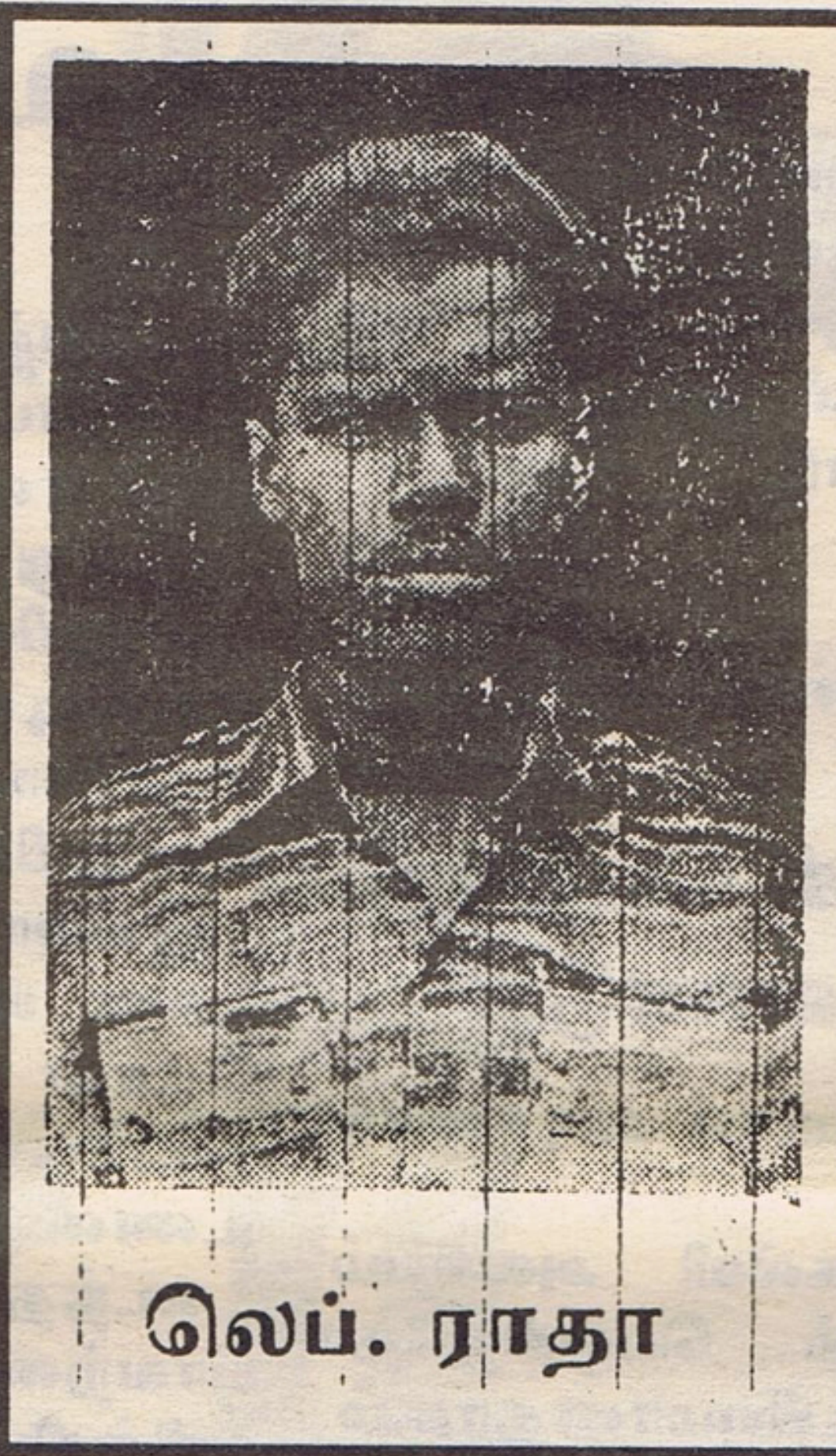
ஆனால், ராதாவின் வயதுக்கும், அவனது மனவளர்ச்சிக்கும், செயற்பாட்டிற்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இருக்கவில்லை. அந்த சிறிய கிராமத்தில் எந்த ஒரு பொது வேலையானாலும், எந்த ஒரு பொது நிகழ்வானாலும் அங்கே ராதாவைக் காணலாம். அவை ஒவ்வொன்றிலும் ராதாவின் முக்கிய பங்களிப்பு இருக்கும். கல்வி கற்கும் காலங்களிலேயே, அவனது சிந்தனைகள் பொதுவேலைகளில் நாட்டம் கொள்ள தொடங்கி விட்டன. அவன் வீட்டில் இருக்கும் நேரம் மிகக்குறைவு. அவனது பெற்றோரைப் பொறுத்தவரை அது அவனது குற்றமாகவும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், எந்நேரமும் சுறுசுறுப்பாக இருக்கும் அவனுக்கு இந்த செயல்பாடுகள் தேவையாக இருந்தன.

மெல்ல மெல்ல அவனது விடுதலைப் போராட்ட உணர்வு துளிர்விட்டு வளர ஆரம்பித்தது. ஈழமண்ணில் இந்திய இராணுவத்தினர் அராஜகம் புரிந்து வந்த காலப்பகுதி அது. இந்திய இராணுவத்தினர் மீது முற்றுமுதான வெறுப்பும், எதிர்ப்புணர்வும் கொண்டிருந்த இவனும், இவனது பாடசாலை நண்பர்களும் தமது எதிர்ப்புணர்வைக் காட்டிக் கொண்டவிதம் சற்று வித்தியாசமானது. இவர்கள் கல்வி கற்று வந்த பாடசாலையில் நடந்த ஓர் பொது நிகழ்ச்சியில் பாவிப்பதற்கென ஓர் புதிய, பெரிய நைலான் நில விரிப்பு அங்கிருந்த இந்திய இராணுவத்தினரால் வழங்கப்பட்டிருந்தது. நிகழ்ச்சி முடிவுற்றதும் இவனும், இவனதும் நண்பர்களும் சேர்ந்து அந்த நில விரிப்பைப் பலவேறு இடங்களில் கிழித்து சேதப்படுத்திய பின்னர் கொண்டு சென்று கொடுத்த பொழுது இந்திய இராணுவத்தினரால் எச்சரித்து அனுப்பப்பட்டனர். அந்த சிறுவயதில் அவனுக்கு இருந்த இந்த உணர்வுகள் தான் பின்னர் அவனது போராட்ட வாழ்க்கைக்கு வித்திட்டது எனலாம்.

இந்திய இராணுவம் எமது மண்ணை விட்டு வெளியேறிய காலப்பகுதியில் இவன் விடுதலைப் போராட்டத்தின் மீது முழுமையாக ஈர்க்கப்பட்டிருந்தான். அக்கிராமத்தில் இயங்கிய விடுதலைப் புலிகளின் நெருங்கிய ஆதரவாளனாகவும் உதவியாளனாகவும் செயற்பட்ட தொடங்கினான். அவ்வூர்ப் பாடசாலையில் புலிகளின் மாணவர் அமைப்பினை ஏற்படுத்துவதற்குத் தானே முன்னின்று செயற்பட்டான். ஆனால், சிறிது காலத்தில் அவன் தன்னை முழுமையாகவே விடுதலைப்போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்துவதற்கு முடிவுசெய்துவிட்டான். தனது தாயாரைக் காப்பாற்றவேண்டிய தனது பொறுப்பைப் பற்றி அவன் சிந்திக்கவில்லை. ஏனெனில், தனது தாயாரைப் போன்று எத்தனையோ தாய்மார்கள் இருப்பதை அவன் நன்குணர்வான். தாய் திருநாட்டின் விடுதலையைத் தவிர வேறெதுவும் அவனுக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. அவன் தனது முடிவைச் செயற்படுத்தும் நோக்குடன் அப்பகுதி போராளிகளிடம் தனது முடிவைத் தெரிவித்தான். ஆனால் அவனது குடும்ப நிலையை நன்கு உணர்ந்த அவர்கள் ராதாவை இயக்கத்தில் இணைய அனுமதிக்கவில்லை. அவன் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தான். ஆனால், எதுவும் பலனளிக்கவில்லை. ஆனாலும், ராதா உறுதியாக இருந்தான். அவன் முடிவுகளை மாற்றிப் பழக்கமில்லாதவன். தனது ஊரில் இருக்கும் வரை இயக்கத்தில் இணையமுடியாது என்பதை தெளிவாக உணர்ந்தான். விளைவு, தனது நண்பன் ஒருவனுடன் ஊரைவிட்டு வெளியேறி

னான். முல்லைத்தீவு வந்து சேர்ந்த ராதாவும், அவனது நண்பனும் அங்கு தம்மை இயக்கத்தில் இணைத்துக்கொண்டனர். ஆம், ராதா மிகுந்த சிரமப்பட்ட பின்னரே தனது போராட்ட வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கின்றான்.

முல்லைத்தீவில் தனது பயிற்சியை முடித்துக் கொண்ட ராதா முல்லை மாவட்டத் தளபதி காந்தனின் குழுவுடன் சேர்க்கப்பட்டான். பயிற்சியின் போது இவனது திறமையை அவதானித்த மேஜர் காந்தன் தனது முகாமில் நடத்தப்பட்ட பயிற்சிப் பிரிவுக்கு ராதாவை பயிற்சியாளனாக நியமித்தான். அந்தப் பிரிவுக்கு பயிற்சி கொடுத்து முடித்த ராதா பின்னர் முல்லைத்தீவு இராணுவமுகாம் பகுதியில் இடம் பெற்ற பாரிய தாக்குதலில் பங்குபற்றிகையில் காயம் அடைந்து யாழ் வந்தடைந்தான். கையில் ஏற்பட்ட காயத்தினால் அவனது கை ஒருபக்

லெப். ராதா கம் வளைந்துவிட்டது. சில மாதங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் நின்று தனது காயத்தை மாற்றிய ராதா பின்னர் வவுனியா பகுதிக்கு மாற்றப்பட்டான்.

மன்னார் - வவுனியா எல்லைப் பகுதிகளிலேயே இவன் இறுதிவரை செயற்பட்டான்.

இப்பகுதிகளில் இவன் குறுகிய காலமே செயற்பட்டபோதிலும் அப்பகுதி மக்கள் மத்தியிலும், போராளிகள் மத்தியிலும் மிகவும் பிரபல்யம் அடைந்தான். போராளிகள் அனைவராலும் மிகவும் அன்பாக நேசிக்கப்பட்டான். இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் அவனது சுறுசுறுப்பான செயல்பாடுகளும், திறமைமயம் தான். அப்பகுதிகளில் நடந்த பல தாக்குதல்களிலும் இவன் பங்கேற்றான்.

எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது என்னவென்றால் ராதாவின் பெயர் அப்பகுதி இராணுவத்தினர் மத்தியில் பரவலாக அடிபட்ட தொடங்கியதாகும். ராதாவின் திறமையைக் கேள்விப்பட்ட இராணுவத்தினர் அவனை உயிரோடு பிடிப்பதற்குத் திட்டமிட்டுப் பல முயற்சிகள் செய்தனர். இதனை அறிந்த சக போராளிகள் ராதாவிடம் இதைப்பற்றிக் கூறியபோது தனது இயற்கையான சிரிப்புடன் அதனை கேட்டுக்கொண்டான். இவ்வாறு தனது சக போராளிகளுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு நாள் ராதா கூறினான், "நான் இராணுவத்தால் சுடப்பட்டு எனது உடல் இராணுவத்தால் எடுக்கப்பட்டாலும் சரி, அதற்கு முன் நான் இராணுவத்தின் ஒரு உடலையேனும் கைப்பற்றுவேன்" என்று உறுதியாகக் கூறினான்.

தனது சபதத்தை நிறைவேற்ற ராதா முழுமுயற்சி எடுத்தான். அவனது எண்ணம் நிறைவேறும் நாளும் வந்தது. 22-01-92 இல் வவுனியா சமயபுர பகுதியில் நடமாடிய இராணுவத்தினர் பற்றி தனது தனியான முயற்சியின் மூலம் வேவு பார்த்து வவுனியா மாவட்டத் தாக்குதல் குழுவுடன் இணைந்து பதுங்கித் தாக்கி வெற்றி பெற்றதுடன் அத்தாக்குதலில் ஆறு இராணுவத்தின் உடல்களும் பல ஆயுதங்களும் கைப்பற்றப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தான். இதனால், வன்னித் தளபதியினால் ராதாவிற்கு ரி

81 ரக துப்பாக்கி ஒன்று வழங்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டான். இவ்வாறு, பல வீரமிகு செயற்பாடுகளால் ராதா புகழடைந்து வந்தவேளையில்தான் அந்தச் சூயர்ச் சம்பவம் நடந்தது. எதிரிக்கு மட்டுமல்ல காலதேவனுக்கும் அவனின் வீரமிகு செயற்பாடு பிடிக்கவில்லை போலும். அவனும், இவனின் உயிரை பறிக்கத் திட்டம் தீட்டியிருந்தான். ஆனால், அதனை அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் மட்டும் எமக்கு இருந்திருந்தால்.... அந்த கொடிய நாளில்.... இராணுவத்தினர் தமது தாக்குதல் முயற்சியில் தோல்வியடைந்து பின்வாங்கிச் சென்ற வேளையில் அப்பகுதிக்குச் சென்ற ராதா இராணுவத்தின் தாக்குதலுக்கு இலக்காகிக் காயமடைந்த பின்னர் சயனைட் அருந்தி வீரச்சாவு எய்தினான். மரணித்த பின்னரும் சரித்திரம் படைத்த மாவீரர் வரிசையில் ராதாவும் ஒருவன். ஒரு போராளி தனது எதிரியினாலும் மதிக்கப்பட்டவனாக இருந்தால் அதை விட அவனுக்கு புகழாரம் தேவையில்லை. ஆம், ராதாவின் உடலைக் கைப்பற்றிய இராணுவத்தினர் அவனின் உடலுக்கு எந்தச் சேதத்தையும் விளைவிக்காது அவன் அருகில் கிடந்த ஓர் அட்டையில் "போராளி" என்று எழுதிய மையோடு அவன் அணிந்திருந்த தகட்டினையும் அவனருகேயே விட்டுச் சென்றனர். ஆனாலும், அவன் மரணிக்க முன்னர் தனது சபதத்தை நிறைவேற்றி விட்டான். ராதா இன்று எம்மத்தியில் இல்லை. ஆனால், அவனின் சிரிப்பு, சொற்கள், சுறுசுறுப்பு எங்கள் மத்தியில் தவழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அவன் எம்மத்தியில் இல்லை எனும் உணர்வு எமக்கு ஏற்பட இன்னும் பல காலமாகலாம். ஆம், அவன் வித்தியாசமானவன். வாழ்ந்தபோது மட்டுமல்ல மரணத்தின் போதும் அவன் வித்தியாசமானவன். ■

கே. கபில்

நனவிங்கு நிலவானது

பூவொன்று பொறியானது - பெரும் புயலோடு போரிட்டது.

பாரத நாடொன்று பகையானது - எம்படைகண்ணிற் பனி பூத்தது.

நீரின்றி உயிர் வாழ்ந்தது - தமிழ்த்தாய் கண்ணிர் இங்கு குளமானது.

சாவொன்று முடிவானது - புயல் சாய்ந்தோய்ந்து சருகானது.

போரென்று படை நின்றது - உயிர் போனாலும் பூவென்றது.

கடல் அலையொன்று நிலையானது - சிறுகணநேரம் அது நின்றது.

உயர் நடைபோட்டு விடைபெற்றது - உந்தன் நனவிங்கு நிலவானது.

பே. தாயவன்

உருவெடுத்தாய் பூபதியே

அருந்தமிழின் விடிவிற்காய் ஆகாரம் தனைவிடுத்து பெருந்தியாகம் புரிந்திட்ட பொன்மகனே பூபதியே கருவறையில் இருந்து நீயெம் கதியதனை அறிந்தாயோ பெருவேள்வி புரிவதற்கா உருவெடுத்தாய் பூபதியே பாரதத்தின் பாதகத்தை பாரினின்றும் அகற்றிடவே பட்டினியாய் கிடந்துயின்றும் பார்விடுத்து அகன்றாயோ அறங்காக்க புறப்பட்ட அன்னையே எம் பூபதியே அழியாது நிந்தியாகம் அவனியிலே என்றும்.

வே. ஐ. குமாரதாசன்